

«ΚΕΝΤΡΑ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ»: ΜΠΙΖΝΕΣ ΜΕ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚ- ΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Νοσηλευτές των 500 ευρώ για ζωές σε μια κλωστή

Υπάρχει μια πλειάδα ασθενειών στις οποίες η οξεία φάση είναι αιφνίδια και με πάρα πολύ δύσκολες επιπτώσεις για την υγεία του ατόμου αλλά και για το προσδόκιμο επιβιώσής του αν δεν αντιμετωπιστεί άμεσα. Σαν καλά κοράκια λοιπόν, την ώρα της απόγνωσης της οικογένειας, υπάρχουν άτομα μέσα σε δημόσια και μη νοσοκομεία που τάζουν λαγούς με πετραχήλια για την αποκατάσταση του ασθενούς, μέσω των «Κέντρων Αποκατάστασης».

Αφού έχει πειστεί η οικογένεια πλέον ότι ο άνθρωπος τους θα αποκατασταθεί όταν θα εισαχθεί στο Κέντρο Αποκατάστασης, δεν έχει παρά να επιλέξει μεταξύ των δύο ιδιωτικών κέντρων αποκατάστασης κλειστής νοσηλείας που αυτή τη στιγμή λειτουργούν στο νομό Αττικής. Για το τρίτο - δημόσιο αυτό - κέντρο αποκατάστασης που λειτουργεί σ' αυτήν την περιοχή, χρειάζεται πολιτικό μέσο για να νοσηλευτεί ο άνθρωπος σου, ακριβώς όπως επιτάσσει το Κράτος της διαφθοράς.

Όταν ο θεράπων ιατρός αποφασίσει ότι ο ασθενής χρειάζεται νοσηλεία πλέον σε Κέντρο Αποκατάστασης, συνταγογραφεί ένα παραπεμπτικό που λέγεται ειδικό νοσήλιο. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι, βάσει συμβάσεως που έχει συνάψει το Κέντρο Αποκατάστασης με το εκάστοτε ασφαλιστικό ταμείο, για κάθε μήνα παραμονής του ασθενή στο Κέντρο Αποκατάστασης εκταμιεύεται το ποσό των 4.500 ευρώ (!). Σύμφωνα με τη σύμβαση, είναι καλυμμένες όλες οι ανάγκες του ασθενή για νοσηλεία αλλά και για φυσιοθεραπευτικές συνεδρίες. Επειδή όμως η αναζήτηση του κέρδους από τους μεγαλοκαρχαρίες δεν σταματάει πουθενά και δεν υπολογίζει καμιά ανθρώπινη αξία, έρχονται αυτοβούλως οι διευθυντάδες οικονομικού τομέα και ζητάνε στην καλύτερη των περιπτώσεων τουλάχιστον 1.500 με 2.000 ευρώ επιπλέον γιατί έχουνε τιμολογία σύμφωνα με το δωμάτιο, χρήματα τα οποία προφανώς ζητούνται παρανόμως.

Θα έλεγε κάποιος ότι οι εργαζόμενοι εκεί μέσα θα ζούνε σε εργασιακό παράδεισο. Σε κανονικό πρωτογονισμό θα λέγαμε εμείς, διότι η Διεύθυνση έχει απλώσει τα πλοκάμια της παντού. Εννοείται ότι το προεδρείο του σωματίου εργαζομένων είναι άνθρωποι της Διεύθυνσης, όπως και όλοι οι ρουφιάνοι, οι προϊστάμενοι των τμημάτων νοσηλείας, φυσικοθεραπείας, εργοθεραπείας, παθολογικού τομέα, καθώς και ο επιστημονικός διευθυντής. Εννοείται επίσης ότι ο μισθός είναι της τάξης των 500 ευρώ και κάτω. Επιπρόσθετα, οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να δουλεύουν δύο Σάββατα το μήνα ως ανταπόδοση προς τη Διεύθυνση, ως κατανόηση δηλαδή των δυσκολιών που περνάει η επιχείρηση.

Το χειρότερο βέβαια είναι ότι η Διοίκηση έχει την απαίτηση ο φυσικοθεραπευτής να εκτελεί τέσσερις συνεδρίες την ώρα σε τέσσερις διαφορετικούς ασθενείς. Αυτό πρακτικά είναι αδύνατον αλλά το μόνο που νοιάζει τη διοίκηση είναι να δει στο τέλος της ημέρας ότι «έγινε» ένας συγκεκριμένος αριθμός θεραπειών. Τώρα το πώς έγιναν, τι ποιότητα μπορεί να πετύχει ο φυσικοθεραπευτής με τέσσερις ασθενείς την ώρα αυτό το καταλαβαίνει και κάποιος που δεν είναι επαγγελματίας της υγείας. Ο ασθενής όμως που λόγω της πάθησής του δεν μπορεί να επικοινωνήσει, δεν μπορεί να μεταφέρει αυτά που βιώνει στο Γυμναστήριο. Εννοείται φυσικά ότι ούτε η οικογένεια μπορεί να γνωρίζει αυτό που συμβαίνει γιατί δεν έχει πρόσβαση εκεί λόγω της παραβίασης του ιατρικού απορρήτου, όπως λένε.

Σ' αυτόν τον κύκλο λοιπόν ποιοι είναι οι αδικημένοι; Ο ασθενής πάνω απ' όλα γιατί πώς ένας κακοπληρωμένος, τρομοκρατημένος, υπερφορτωμένος θεραπειών φυσικοθεραπευτής θα μπορέσει να κάνει το επάγγελμά του όπως αυτό ορίζεται από τη διεθνή επιστημονική κοινότητα;

Γιώργος ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρώην εργαζόμενος σε κέντρο αποκατάστασης